

Arrest

nr. 177 960 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 september 2014 en heeft zich op 13 januari 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 27 april 2016.

1.3. Op 4 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 6 juni 1985 te Benin City, Edo state. U behoort tot de Binin etnie en u bent christen. U bent opgegroeid in uw geboortestad Benin City waar uw vader als ambtenaar binnen de transportsector werkte. Tot uw vijftiende ging u naar een dorpsschool in de buurt van Benin. Hierna liep u school in een middelbare school in Benin zelf tot de leeftijd van 22 of 23 jaar. Uw ouders en uw jongere zus waren inmiddels naar het noorden van het land verhuisd. Na het pensioen van uw vader trokken ze naar een dorp, 'Kimber village', in Noord-Nigeria, waar uw ouders aan landbouw wilden doen om op die manier wat geld te verdienen. U bleef achter in Benin City en woonde in bij uw oom. Uw ouders kwamen wel elk weekend naar Benin City om naar de kerk te gaan. U ging uw ouders af en toe bezoeken in het noorden. Na uw middelbare studies vatte u een opleiding burgerlijk ingenieur aan in Benin City.

Tijdens een van uw bezoeken aan uw ouders in Noord-Nigeria had u een aanvaring met enkele vrienden die in de streek woonden. Uw vrienden waren moslims en wilden dat u toetrad tot een organisatie waar zij lid van waren. Deze groep stak onder meer kerken in brand in de regio waar uw ouders woonden. Ze wilden eveneens dat u zich bekeerde tot de islam. U besloot hierop om het dorp van uw ouders te verlaten en naar Benin terug te keren. In Benin City had u op een gegeven moment dringend nood aan geld. Een van uw vrienden bood u een fikse som geld aan in ruil voor seksuele betrekkingen met hem. U reageerde eerst verbaasd en ongelovig – aangezien u geen idee had dat uw vriend homoseksueel zou kunnen zijn – maar uiteindelijk besloot u toch om in te gaan op het aanbod van uw vriend. Het ging immers om veel geld. Jullie gingen op een zondag naar de bossen in de buurt van Benin. Enkele landbouwers hielden jullie echter in de gaten en betraptten jullie. Ze haalden de politie erbij die jullie wilden arresteren. U slaagde er echter in om te ontsnappen en weg te lopen. Door de bossen ging u naar een vriend die u aanraadde om het land te verlaten. Hij gaf u een som geld waarop u de volgende dag naar Niger vluchtte. Vanuit Niger ging u per vliegtuig naar Beirut, Libanon, waar u kort verbleef. Vervolgens trok u via Syrië naar Turkije waar u enkele dagen verbleef. In 2010 kwam u uiteindelijk aan in Griekenland waar u asiel aanvraagde bij de Griekse asielinstanties. De Griekse autoriteiten gaven u tijdelijke verblijfsdocumenten die telkens vernieuwd werden. U zou uiteindelijk van 2010 tot 2015 in Athene verblijven. In 2014 vernam u van uw vader dat hun huis in Kimber was aangevallen en in brand was gestoken. Hierbij was uw moeder om het leven gekomen. Uw zus was verdwenen. Nadien heeft u geen contact meer gehad met uw vader. U heeft geen idee waar uw zus en vader momenteel verblijven. In september 2015 besloot u om Griekenland te verlaten omdat u er geen werk vond, en omdat u er zich slecht behandeld voelde. Per vliegtuig kwam u naar België gebruik makend van valse identiteitsdocumenten. Op 13 januari 2016 vroeg u asiel aan bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen te worden gemaakt wat betreft uw verblijf en statuut in Griekenland, en de asielaanvraag die u aldaar aanhangig maakte.

*U verklaart in het jaar 2010 een asielaanvraag te hebben ingediend bij de Griekse asielinstanties (zie gehoorverslag CGVS dd. 27 april 2016, p. 3). U verklaart verder dat u vervolgens een Grieks verblijfsdocument ontving dat tijdelijk van aard was en dat u om de drie of zes maanden moest laten vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd of u het statuut van vluchteling in Griekenland heeft verkregen, antwoordt u dat u het in feite niet weet, en dat u enkel tijdelijke verblijfsdocumenten kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart **dat u de 'roze kaart'** [waarmee u doelt op de door u neergelegde 'Alien's card requesting political asylum'] kreeg in het jaar 2010 en u deze kaart elke drie of zes maanden diende te laten hernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, p.3).*

Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat de 'roze kaart' (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum), aantoonde dat de drager ervan

geregistreerd werd als asielzoeker in Griekenland. Het in het bezit zijn van een roze kaart, betekent niet dat de drager ervan erkend werd als politiek vluchteling. Personen die in Griekenland als vluchteling worden erkend onder de Conventie van Genève van 1951, krijgen immers een ander type verblijfsvergunning, met name een 5-jaarlijks hernieuwbare verblijfsvergunning. De roze kaart, die de asielzoeker krijgt nadat de asielaanvraag geregistreerd wordt, geeft de asielzoeker het recht op tijdelijk verblijf, en het recht te werken in Griekenland. De roze kaart (ofte 'Alien's Card Requesting Political Asylum) is steeds geldig voor een periode van zes maanden, na dewelke de kaart hernieuwd dient te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat, opdat de roze kaart hernieuwd zou worden, de houder ervan dient te beschikken over een permanent adres. Zolang de asielzoeker nog in de Griekse asielpcedure zit, en er nog geen beslissing genomen werd aangaande de asielaanvraag, geldt de roze kaart ('Alien's card requesting political asylum') als verblijfsvergunning en dient deze te worden hernieuwd om de zes maanden.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient het CGVS de door u geopperde vrees voor vervolging, te beoordelen ten opzichte van uw land van herkomst, met name Nigeria.

U verklaart uw land van herkomst enerzijds ontvlucht te zijn na een incident met een aantal vrienden in het noorden van Nigeria die wilden dat u zich bekeerde tot de islam en dat u toetrad tot hun organisatie. Anderzijds was de directe aanleiding van uw vlucht de betrapping van u en een vriend – die u geld wou geven in ruil voor seksuele betrekkingen met hem – door enkele landbouwers die vervolgens de politie verwittigden. De vrees voor een mogelijke vervolging door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van vermeende homoseksuele activiteiten vormde de onmiddellijke aanleiding voor uw vlucht uit Nigeria, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS.

Vooreerst kunnen er echter ernstige bedenkingen gemaakt worden bij de door u aangehaalde problemen in het noorden van Nigeria. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw ouders samen met uw jongste zus op een gegeven ogenblik vanuit Benin City naar een dorp in het noorden van Nigeria, Kimber genaamd, zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft aan dat ze aan landbouw wilden doen en dat in het noorden de grond hier beter geschikt voor was (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). U slaagt er tijdens het gehoor voor het CGVS echter hoegenaamd niet in de verhuis van uw ouders naar het noorden van Nigeria geloofwaardig te maken. Zo kunt u niet aangeven wanneer uw ouders naar dit dorp in het noorden van Nigeria zouden zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Deze vraag wordt u meermaals en op meerdere wijzen gesteld tijdens het gehoor. In eerste instantie antwoordt u dat u het niet meer weet en dat het al lang geleden is (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Wanneer u erop gewezen wordt dat u eerder tijdens het gehoor had gezegd dat uw vader als 'civil servant' werkte in Benin City, Edo State, en vervolgens gevraagd wordt tot wanneer uw vader als ambtenaar werkte, antwoordt u dat u het niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd hoe oud u was toen uw ouders naar het noorden verhuisden, antwoordt u eveneens dat u het niet meer weet (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uiteraard kan er begrip voor worden opgebracht dat u niet de precieze datum kan geven waarop uw ouders naar het noorden van het land zouden zijn verhuisd, maar redelijkerwijze kan toch verwacht worden dat u op zijn minst een inschatting van het moment van het beweerde vertrek van uw ouders kan geven. Wat het beweerde vertrek van uw ouders vooral ongeloofwaardig maakt, is dat u er op geen enkele manier in slaagt om het door u geciteerde dorp te situeren in het noorden van Nigeria. U verklaart dat uw ouders zich vestigden in 'Kimber Village' (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Gevraagd waar dit dorp precies ligt, komt u in eerste instantie niet verder dan te stellen dat het in het noorden ligt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt in welke staat het dorp ligt, of waar precies het dorp gelegen is, antwoordt u dat u denkt dat het 'Borno' is (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Vervolgens gevraagd waar precies in Borno, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat u uw ouders regelmatig ging bezoeken in het noorden van Nigeria (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 januari 2016, p.1). Tijdens het gehoor voor het CGVS nuanceert u deze uitspraak door te stellen dat u uw ouders slechts drie keer bent gaan bezoeken, telkens voor een periode van een week tot een maand (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Zelfs indien u 'slechts' drie maal naar het noorden zou zijn geweest om uw ouders te gaan bezoeken, mag toch op zijn minst verwacht worden dat u de door u afgelegde reisweg kan beschrijven, en dat u de ligging van het dorp van uw ouders beter kan aangeven. Nu komt u tijdens het gehoor voor het CGVS telkens niet verder dan te stellen dat het dorp in het noorden van Nigeria ligt. Wanneer u gevraagd wordt hoe u dan naar het dorp van uw ouders ging, antwoordt u dat u de bus nam in Benin City om naar het noorden te gaan om vervolgens over te stappen in een kleine taxi die u naar het dorp bracht (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd in welke stad u dan aankwam in het noorden van Nigeria, antwoordt u

ontwijkend dat u naar Borno ging (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waar in Borno – aangezien Borno de naam van een Nigeriaanse staat is – antwoordt u dat u denkt dat Borno de staat is, maar dat u het niet zeker weet (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Wanneer u de naam Maiduguri voorgelegd wordt, antwoordt u dat u denkt dat het de hoofdstad is en dat Kimber in Borno ligt, maar u voegt er onmiddellijk aan toe dat Borno ook een stad is (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd of Borno een stad of een staat is, antwoordt u dat u het niet meer weet en dat een van de twee de stad is en de andere de staat (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Het komt hoegenaamd niet overtuigend over dat u Borno en Maiduguri met elkaar lijkt te verwarren en niet lijkt te weten welke van beide de staat is en welke de hoofdstad van de staat. De stad Maiduguri is immers de hoofdstad van de staat Borno (een van de Nigeriaanse staten – zie landeninformatie, administratief dossier). Uw verklaringen in acht genomen dat u uw ouders meermaals bent gaan bezoeken in Kimber, mag toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zou weten in welke stad u zou aankomen in het noorden van Nigeria alvorens naar het dorp van uw ouders te trekken. Het feit dat u dit niet lijkt te weten en zelfs de staat en de stad met elkaar lijkt te verwarren ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het verblijf van uw ouders in het noorden van Nigeria. Verder weet u niet welke steden of staten u zou zijn gepasseerd tijdens uw tocht van Benin City naar het noorden van Nigeria toen u op bezoek ging bij uw ouders (zie gehoorverslag CGVS, p.16). U kent evenmin andere dorpen in de buurt van Kimber (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Verder weet u evenmin welke etnische groepen in dat dorp woonden (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Wanneer u gevraagd wordt om het dorp Kimber te beschrijven, komt u niet verder dan te stellen dat uw ouders een huis in klei hadden, en dat er niet veel huizen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd naar andere plaatsen in het dorp, zegt u dat u er geen kent (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Vervolgens gevraagd of er een moskee was, antwoordt u van wel, eraan toevoegend dat er ook enkele kerken waren (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd hoeveel kerken, moet u alweer het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Wanneer nog eens gepeild wordt naar uw kennis over de stad Maiduguri, antwoordt u weer weinig overtuigend dat Borno de stad is, en dat u er niets over weet, aangezien u er niet geweest bent (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd naar de plaats waar u aankwam met de bus, en waar u weer vertrok naar Benin City – en u er op wijzend dat u toch iets over deze plaats moet kunnen vertellen – antwoordt u dat u er gewoon de bus nam aan een 'junction' (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd welke 'junction', moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.18). **Voorgaande vaststellingen leiden er toe te kunnen stellen dat u er hoegenaamd niet in slaagt de verhuis van uw ouders naar en het verblijf in het noorden van Nigeria aannemelijk te maken.** Zelfs rekening houdend met uw verklaring dat u zelf slechts drie keer in het Noord-Nigeriaanse dorp van uw ouders zou zijn geweest, mag toch verwacht worden dat u op zijn minst dit dorp zou kunnen situeren. Uw kennis over dit dorp is echter zo goed als onbestaande zodat het vermeende verblijf van uw ouders in dit dorp, en vooral uw beweerde bezoeken aan dit dorp, in het geheel ongeloofwaardig overkomen. **Aangezien u er niet in slaagt uw korte verblijven in het noorden van Nigeria aannemelijk te maken, komt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in deze regio eveneens ernstig in het gedrang.** U haalt tijdens het gehoor immers aan dat u moslim vrienden had in dit deel van het land die wilden dat u zich bekeerde tot de islam en dat u zou toetreden tot een organisatie die onder meer aanvallen uitvoerden op kerken (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). De bedreigingen geuit tegenover u door deze vrienden zouden ertoe geleid hebben dat u teruggekeerd zou zijn naar Benin City (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Zoals gezegd is dit door u aangehaalde incident niet geloofwaardig aangezien u uw verblijf in Kimber niet aannemelijk kan maken. Bovendien zijn uw verklaringen over dit vermeende incident van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid ervan enkel versterken. Zo weet u niet meer hoeveel vrienden u precies bedreigden (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en p.18), kent u hun namen niet meer (zie gehoorverslag CGVS, p.14), en weet u evenmin tot welke organisatie ze behoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Bovenstaande pertinente vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat uw vermeende problemen in het noorden van Nigeria hoegenaamd niet geloofwaardig of aannemelijk zijn. Dit deel van uw asielrelaas kan bijgevolg als ongeloofwaardig bestempeld worden.

Anderzijds zijn uw vermeende problemen in Benin City, Edo State, evenmin aannemelijk te noemen. U verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS dat u dringend nood had aan geld, en dat u aan vrienden had gevraagd of ze u geld konden lenen (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Een van uw vrienden zou u vervolgens het voorstel hebben gedaan om u een grote som geld te geven in ruil voor seksuele betrekkingen met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U zou eerst vol ongelof en erg verbaasd hebben gereageerd omdat u geen idee had dat uw vriend homoseksueel was, maar zou vervolgens toch op het voorstel zijn ingegaan omdat het om een grote som geld ging (zie gehoorverslag

CGVS, p.13-14). Vervolgens zouden jullie betrappt zijn door lokale landbouwers die vervolgens de politie zouden hebben gealarmeerd (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). **Vooreerst komt het niet aannemelijk over dat u dergelijk risicovol gedrag zou stellen louter en alleen omwille van financiële redenen.** U geeft tijdens het gehoor immers aan zelf niet homoseksueel te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Op dat moment had u zelfs een vriendin, zo verklaart u tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd of het dan niet erg moeilijk was om deze beslissing te nemen en in te gaan op het aanbod van uw vriend, geeft u weinig doorleefd aan van wel maar dat u het geld nodig had (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Zoals gezegd komt het ten eerste niet overtuigend over dat u als heteroseksueel relatief gezien zo snel zou zijn ingegaan op het aanbod van uw vriend om homoseksuele betrekkingen met hem te hebben in ruil voor geld, ook al gezien het enorme taboe dat heerst rond homoseksualiteit in uw land van herkomst, hierbij bovendien toch ernstige risico's nemend (aangezien dergelijk gedrag strafbaar is in uw land van herkomst). Ten tweede kunnen vragen gesteld worden bij uw financiële motief. De vraag kan immers gesteld worden of u geen andere mogelijkheden had om aan het nodige geld te geraken. U gaf tijdens het gehoor immers zelf aan dat u af en toe werkte op landbouwgronden in de buurt om wat geld bij te verdienen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Ook gaf u meermaals aan dat uw ouders geld verdienden door aan landbouw te doen. En tot slot verklaart u op het einde van het gehoor dat u na uw beweerde vlucht na het incident naar een andere vriend zou zijn gegaan die u een grote som geld zou hebben gegeven opdat u het land zou kunnen ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Dit doet op zijn minst het vermoeden rijzen dat u over andere mogelijkheden beschikte om aan geld te geraken zodat het door u aangehaalde financiële motief weinig overtuigend overkomt. Ten derde zijn uw verklaringen over dit vermeende incident evenmin overtuigend te noemen. Zo kent u de naam van uw vriend niet wanneer u gevraagd wordt naar de naam van deze homoseksuele vriend of kennis (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U kunt weliswaar aarzelend zijn voornaam geven, maar u kent zijn achternaam niet, weet niet waar hij afkomstig van was, of waar hij woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U weet evenmin wat hij deed in het dagelijkse leven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U geeft aan dat hij de zoon was van een niet onbelangrijke politicus, maar gevraagd welke politicus, moet u het antwoord alweer schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22). U weet evenmin wat er met deze vriend zou zijn gebeurd na het vermeende incident (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Ook over het tijdstip van het vermeende incident bent u erg onduidelijk. Zo geeft u eerst aan dat het in 2010 moet gebeurd zijn, omdat u toen het land had verlaten, een dag na het vermeende incident (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Later gevraagd wanneer het incident zich voordeed, antwoordt u dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals de vraag gesteld wanneer het incident zich voordeed waarop u antwoordt dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dan weer dat het incident met uw vriend zich voordeed in 2010 (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 januari 2016, p.2). Op het einde van het gehoor legt u plots een krantenartikel voor waarin uw naam en het bijhorende incident vermeld worden (zie administratief dossier). Het gaat om een krantenartikel daterend van september 2009 (zie administratief dossier). Wanneer u hierop gewezen wordt, antwoordt u dat het incident plaatvond in 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u dan het land heeft verlaten in 2009 na het incident, houdt u merkwaardig vol dat het in 2010 was dat u het land heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u zeker bent, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Het is in ieder geval merkwaardig dat u niet duidelijker kan zijn over het tijdstip van het vermeende incident met uw vriend.

Uw verklaringen over uw vermeende betrokkenheid in het door u aangehaalde incident in Benin City zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen. Zo is het niet aannemelijk dat u als heteroseksueel dergelijke risico's zou nemen door homoseksuele betrekkingen - in het openbaar - te hebben met een vriend louter uit financiële overwegingen (ook al rekening houdend met het feit dat u op zijn minst andere mogelijkheden had om aan geld te geraken). Bovendien zijn uw verklaringen over dit vermeende incident evenmin van die aard dat ze geloofwaardigheid ervan zou kunnen herstellen.

Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken legde u uw tijdelijke Griekse verblijfsvergunning voor die hierboven reeds besproken werd. Ook legde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken het valse identiteitsdocument voor dat u gebruikt zou hebben om van Griekenland naar België te komen (zie administratief dossier). U legt echter geen documenten voor die uw echte identiteit, noch uw nationaliteit, kunnen bevestigen. Tijdens het gehoor voor het CGVS legt u op het einde van het gehoor wel een editie van de Nigeriaanse krant 'The Observer' (dd. september 2009) voor waarin een artikel met de vermelding van uw naam en een incident waarin u betrokken zou zijn geweest (zie administratief dossier). Het is echter vooreerst erg vreemd dat u dit krantenartikel niet voorlegde tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart tijdens uw gehoor voor het CGVS immers dat u dit

artikel via een vriend ontvangen heeft toen u in Griekeland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Ook tijdens uw gehoor voor het CGVS wachtte u tot het einde van het gehoor om deze krant voor te leggen hoewel u eerder tijdens het gehoor toch gevraagd naar eventuele documenten die uw beweerde problemen zouden kunnen staven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Van de door u voorgelegde documenten kan bovendien op zijn minst verwacht worden dat u meer uitleg en details kan geven over de vermeldingen in deze documenten. In het door u voorgelegde krantenartikel staat onder meer dat u betrappt zou zijn samen met een zoon van een toppoliticus. Wanneer u gevraagd wordt wie deze toppoliticus dan is, moet u nogmaals het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.23-24). Ook over het tijdstip van het vermeende incident en van uw vlucht uit Nigeria blijft u merkwaardig genoeg onduidelijk. Wanneer u gezegd wordt dat het u voorgelegde krantenartikel dateert van september 2009, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u dan het land verlaten heeft in 2009, antwoordt u weer dat u het land in 2010 verlaten heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Dit door u voorgelegde krantenartikel slaagt er dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen. Uw verklaringen over het door u aangehaalde incident in Benin City zijn zo weinig overtuigend, en onduidelijk, dat dit krantenartikel de vele hiaten in uw asielaanvraag niet kunnen goedmaken. Bovendien kan u tijdens het gehoor niet via andere documenten uw identiteit aantonen zodat zelfs niet nagegaan kan worden of u wel de persoon bent die in het krantenartikel vermeld wordt.

De algemene conclusie na de beoordeling van de door u aangehaalde asielmotieven is dat u er hoegenaamd niet in slaagt de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst aannemelijk te maken (noch de door u aangehaalde problemen in het noorden van het land, noch het door u aangehaalde incident in Benin City). Uw verklaringen over beide incidenten zijn niet overtuigend en bijgevolg niet geloofwaardig.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert heel uw leven in Edo State te hebben gewoond, van afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in samenlezing met artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 17, lid 1 en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003).

Verzoeker betwist met klem dat zijn relaas niet geloofwaardig is. In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker het dorp Kimber niet kan situeren, het dorp niet kan beschrijven, hij geen kennis heeft van de stad Maiduguri en hij niet weet welke plaatsen hij doorkruist. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal peilt naar kennis die hij zou hebben over Maiduguri, dat het inderdaad een bekende stad is die gelegen is in de provincie Noord-Oost, dat echter de Noordelijke regio van Nigeria veel meer is dan de provincie Noord-Oost, dat de noordelijke regio drie grote provincies bevat zijnde Noord-Oost, Noord-centraal en Noord-West. Verzoeker stelt in zijn gehoor nooit te hebben aangegeven dat hij in Maiduguri (provincie Noord-Oost) geweest zou zijn, dat dit minstens niet tot uiting komt in het gehoorverslag, dat de vragen die gesteld

werden na de pauze over Maiduguri en de informatie in het administratief dossier over deze stad dan ook helemaal niet terzake doen. Waar de verwerende partij ervan uitgaat dat hij met de bus uit Benin-City eerst naar Maiduguri zou moeten reizen om aldaar over te stappen op een lokale bus, stelt verzoeker dat hij dit nooit verklaard heeft tijdens het interview, dat hij wel verklaard heeft dat hij nooit in Maiduguri is geweest, dat hij met de bus aankwam in een stad, dat afleiden dat dit Maiduguri betreft uit pagina 16 van het gehoorverslag, lezen is wat hij niet heeft verhaald, dat hij aankwam met de bus in een stad en aldaar een kleine mini-bus of taxi naar het dorp nam alwaar zijn vader aan landbouw deed om centen te verdienen. Voorts meent verzoeker dat het feit dat hij de plaatsen die hij passeerde met de bus niet kent, hem niet kwalijk kan worden genomen, dat hij de nachtbus nam, dat er op de nachtbus geslapen wordt en de bussen af en toe stoppen, vaak op aanvraag, dat er geen openbare verlichting is langs de straten, en er geen plakaten staan die melden in welk dorp of stad ze aankomen, dat er bovendien amper sprake is van een busstation, dat veelal personen worden opgepikt langs de weg indien er nog plaats vrij is op de bus, dat hij geen rugzaktoerist is die rondreist met een kaart in de hand, dat hij tegen de chauffeur zegt waar hij naartoe moet en hij aldaar wordt afgezet aan een 'junction' alwaar hij moet wachten tot er een gemotoriseerd voertuig hem wil meenemen naar het dorp. Verzoeker stelt het noorden van zijn land niet te kennen, hij weet enkel en alleen de plaats waar zijn vader, moeder en zus naar toe trokken en hoe hij er kan geraken. Verzoeker stelt dat indien er aan een 20-jarige wordt gevraagd welke steden hij zal tegenkomen op weg naar Berlijn, de meesten slechts Keulen kennen en een enkeling misschien Hannover, dat een 20-jarige vele andere steden niet zal kennen. Hieruit afleiden dat verzoekers kennis onvoldoende is, is volgens verzoeker misplaatst. Verzoeker vervolgt dat hij uiteraard niet veel kan verhalen over het dorp van zijn ouders, dat hij er slechts twee maal twee weken is geweest en één maal een maand, dat er in het dorp niets te zien is, dat het enige dat er is huizen in klei, kerk en moskee zijn. Hij stelt zich de vraag wat de commissaris-generaal verwacht te horen als er niets is in het dorp behalve wat huizen in klei. Bovendien wijst verzoeker er op dat het administratief dossier geen informatie bevat over Kimber zodat men dan ook niet kan afleiden dat hij het dorp niet zou kennen omdat hij er geen informatie over weet weer te geven. Verzoeker verwijst naar de situatie alhier, dat indien er gevraagd wordt wat er te zien is in bijvoorbeeld het dorp Landegem een persoon die drie maal in Landegem is geweest niet verder zal komen dan het vermelden van huizen in baksteen, een kerk en een opstapplaats voor de trein daar er over het dorp niet meer te vertellen valt. Betreffende de vraag hoeveel kerken er zijn, plaatsen in het dorp – waarbij verzoeker stelt dat het een raadsel is wat daarmee bedoeld wordt – plaats waar hij aankwam met de bus, stelt verzoeker dat hij niet aankwam met de bus in het dorp, dat hij de grote bus op 30 minuten rijden van een junction nam alwaar er een grote bus voorbijrijdt richting zuiden, dat deze bus stopt als je hem wuift. Verzoeker stelt dat de bewering dat zijn kennis over het dorp Kimber onvoldoende is, misplaatst is te meer omdat de verwerende partij niet beschikt over nadere informatie met betrekking tot het dorp. Verzoeker wijst op een schending van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 en stelt dat de interviewer voormeld artikel niet naleeft, dat voormeld persoon er verzoeker nergens op wijst dat hij fouten of tegenstrijdigheden zou verhalen, dat verzoeker pas wordt geconfronteerd met zaken die hij onjuist zou verhaald hebben in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk antwoordt dat Borno een staat is waarbij hij verwijst naar pagina 16 van het gehoorverslag, dat hij correct heeft geantwoord en dat het hem kwalijk wordt genomen in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat tijdens het interview nergens wordt gesteld dat hij ongeloofwaardig zou zijn of tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd. Derhalve kan, volgens verzoeker, de verwerende partij er in de beslissing ook niet naar verwijzen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat het feit dat hij de verhuis van zijn ouders niet echt kan situeren in de tijd een vraag is vanuit westers vizier, dat het niet correct is, dat zijn ouders een tiental jaar geleden verhuisd zijn naar het noorden, dat hij op de vraag op welke leeftijd zijn ouders verhuisden antwoordde *"Ik weet het niet"*, dat hij eerlijk is. Verzoeker wijst er op dat hem in het begin van het interview werd gezegd dat hij de waarheid moet vertellen en dat indien hij iets niet weet hij niet moet beginnen te fantaseren maar moet zeggen dat hij het niet weet. Verzoeker stelt dat hij nu in de bestreden beslissing dient te lezen dat indien hij de waarheid vertelt en dus niet exact weet wanneer en dus stelt dat hij het niet weet, hem dit wordt kwalijk genomen.

Verzoeker stelt dat hij de vragen correct heeft beantwoord, dat hij stelt dat het dorp Kimber in het noorden van Nigeria ligt in de staat Borno, dat dit aldus niet wordt tegengesproken door het Commissariaat-generaal, dat hij eerlijk is indien hij stelt dat hij niet exact weet wanneer zijn ouders vertrokken zijn naar het noorden, dat het correct is dat er niets te zien is in het dorp en dat het met een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is dat hij geen dorpen kent die de bus aandoet vanaf Benin City tot aan de junction, gezien hij maar driemaal zijn ouders is gaan bezoeken in het dorp en hij weinig weet van dorpen in de omgeving waar zijn ouders leven.

Verzoeker wijst erop dat hij niet vergoelijkt maar wel degelijk uitlegt dat de commissaris-generaal zaken leest in het interview en gevolgtrekkingen maakt die totaal onterecht zijn.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op het ongeloofwaardig bevinden van het feit dat hij als heteroman seksuele betrekkingen zou hebben gehad met een homoseksuele man. Verzoeker gaat in op de gevolgtrekking van de commissaris-generaal dat het niet aannemelijk overkomt dat verzoeker een dergelijk risicovol gedrag zou stellen louter en alleen omwille van financiële redenen. Verzoeker betoogt het niet is omdat hij een vriendin zou hebben, dat hij heteroseksueel zou zijn, dat hij zich niet laat verleiden door geld om seksuele betrekkingen te hebben met een andere man, dat de vriend van zijn vriend hem 50.000 beloofde als hij de vriend van zijn vriend zou aanraken en masturberen. Verzoeker stelt zich de vraag of het zo vreemd is dat een heteroman zich laat verleiden door geld om seksuele betrekkingen te hebben, dat dit helemaal niet zo is, dat personen wel andere dingen doen voor geld. Verzoeker wijst erop dat hij duidelijk heeft verklaard dat hij in eerste instantie niet wou maar gezien het bedrag dat hij wilde geven hiervoor hij inderdaad besloot op de vraag in te gaan. Verzoeker verwijst naar pagina 20 van het gehoorverslag waarin hij expliciet antwoordt op de vraag waarom hij het heeft gedaan, namelijk voor het geld. Verzoeker verduidelijkt dat hij de andere man enkel diende te bevredigen en hem aan te raken en dit voor een bedrag van maar liefst 50.000. Dat hij de familienaam niet kent is volgens verzoeker toch ook meer dan aannemelijk, dat het in feite anonieme seks betreft, dat het geen seksuele betrekkingen in de vorm van liefde of tederheid betreffen, dat de naam van de partner totaal overbodig is. Hij wijst erop dat indien de commissaris-generaal ervan uitgaat dat pas tot seksuele betrekkingen kan worden overgegaan indien de naam van de partner gekend is, dit een overtuiging van de commissaris-generaal is die nogal bekrompen is. Verzoeker stelt dat de meeste seksuele betrekkingen die plaatsvinden, gebeuren zonder dat de naam van de partner gekend is, dat de naam van iemand toch geen enkele rol speelt om seksuele betrekkingen te hebben. De gevolgtrekking op pagina 3 tweede deel van de bestreden beslissing is volgens verzoeker getrokken vanuit een westerse kleinburgerlijke visie die niet aansluit met de realiteit aldaar. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal uit zijn ervaring toch zou moeten weten dat personen veel zaken doen voor geld en dus een heteroman gemakkelijk overtuigd kan worden om seksuele betrekkingen te hebben met een andere man voor geld, dat ook het feit dat anonieme seks bestaat toch ook niet vreemd kan zijn voor de verwerende partij. Ook hier is het voor verzoeker duidelijk dat de motieven niet deugdelijk zijn, dat de argumentatie van de bestreden beslissing een subjectieve interpretatie is van de commissaris-generaal die helemaal geen steun vindt in het interview, dat de gevolgtrekkingen blote beweringen zijn waar de Raad onmogelijk rekening mee kan houden, dat indien de verwerende partij gevolgtrekking wil maken uit verklaringen deze natuurlijk op een correcte wijze dienen te gebeuren rekening houdende met de persoonlijke, sociale, economische en maatschappelijke omstandigheden waarin verzoeker verkeerde. Hij stelt duidelijk verklaard te hebben dat hij centen nodig had en dat hij daarvoor is overgegaan tot seksuele betrekkingen met een andere man, dat hij heel goed wist dat het in Nigeria niet is toegestaan om seksuele betrekkingen te hebben met een man, dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij in eerste instantie niet wilde maar aangezien de andere man 50.000 aanbood de verleiding terecht groot was om toch over te gaan tot de daad, dat op pagina 19 van het gehoorverslag te lezen staat waarom hij het geld nodig had, dat hij op pagina 20 expliciet stelt dat hij het gedaan heeft voor het geld. Verzoeker meent dat conform artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 er rekening dient gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, dat hij in 2009 geen vaste job had zodat wat extra geld welkom was. Hij stelt zich dan ook de vraag waarom het niet aannemelijk is dat hij, indien hij een bedrag van 50.000 aangeboden krijgt, een andere man aanraakt en hem bevredigt. Concluderend stelt verzoeker dat aldus ook met dit deel van de motivering geen rekening kan gehouden worden gezien de commissaris-generaal gevolgen trekt vanuit eigen waarden en opvattingen die niet dezelfde zijn als deze van verzoeker, dat er derhalve geen rekening werd gehouden met persoonlijke, economische en sociale omstandigheden van verzoeker toen hij tot de daad overging.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn verhaal kracht wordt bijgezet door een krantenartikel dat hij heeft aangebracht, dat het een artikel uit *'The Observer'* betreft van 30 september 2009, dat de foto duidelijk is, dat het inderdaad verzoeker betreft. Verzoeker meent dat hij aldus een expliciet bewijs aanbrengt van de 'gay act' die hij heeft begaan en door de verwerende partij wordt afgedaan als ongeloofwaardig alsof een heteroman onmogelijk seksuele betrekkingen zou kunnen hebben met een andere man, dat het blijkbaar volgens de commissaris-generaal onmogelijk is om seksuele betrekkingen te hebben zonder de familienaam te kennen.

Voorts wijst verzoeker er op dat het aannemelijk is dat hij zich vergist in het jaartal 2009 of 2010, dat het krantenartikel waarin hij staat afgedrukt met zijn foto duidelijk is, dat het toch niet kan gezegd worden

dat verzoeker aan de krant zou gevraagd hebben om zijn foto te laten afdrukken als een man die een homoseksuele daad heeft gesteld, dat dit pas ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker stelt dat hij inderdaad A.I. is, dat dit als een paal boven water staat, dat uit het administratief dossier blijkt dat zijn vingerafdrukken gekend waren in Griekenland, dat in Griekenland zijn vingerafdrukken werden genomen op 11 april 2011 en deze overeenkwamen met de vingerafdrukken in België genomen op 13 januari 2016, dat zijn relaas aldus volledig waarheidsgetrouw is.

Betreffende de redenen voor asiel betoogt verzoeker dat hij heeft aangetoond dat met de motieven van de verwerende partij geen rekening kan worden gehouden, dat de hiaten die in zijn relaas zouden aanwezig zijn, werden weerlegd, dat derhalve de beslissing dient te worden vernietigd. Verzoeker wijst voorts op de volle rechtsmacht van de Raad en stelt dat zijn grootste probleem is dat hij gezocht wordt door de autoriteiten omdat hij een gay act heeft begaan met de zoon van een top politicus, dat dit geen fabel is, dat dit duidelijk blijkt uit het krantenartikel, dat hij de originele versie van de krant heeft voorgelegd op het Commissariaat-generaal, dat het niet kan worden aangenomen dat de krant gefabriceerd zou zijn, dat de foto in de krant niemand anders is dan verzoeker.

Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees heeft, dat hij met naam en foto werd gepubliceerd in de krant, dat in de laatste zin van het artikel te lezen staat dat de politie de zaak niet licht beschouwd daar zij iedereen die iets weet over de verblijfplaats van de gezochte man aanmoedigt dit te melden bij het dichtstbijzijnde politiekantoor. Verzoeker stelt dat hieruit volgt dat hij gezocht wordt door de autoriteiten van zijn land omwille van het begaan van homoseksuele activiteiten waarop er door de president ernstige straffen staan, dat homoseksualiteit niet behoort tot de Afrikaanse traditie, dat homoseksualiteit een westerse decadentie is. Verzoeker stelt dat gezien de zware straffen hij een gegronde vrees heeft voor zijn autoriteiten. Hij benadrukt dat hij vervolgd wordt voor een homoseksuele daad die hij heeft begaan met de zoon van een top politicus, dat homoseksualiteit wordt gezien als het behoren tot een sociale groep en artikel 48/3, §4 van de vreemdelingenwet homoseksualiteit bevat als grond voor internationale bescherming, dat het feit dat verzoeker geen homoseksueel is hier niets terzake doet, daar hij wordt vervolgd voor het feit dat hij een homoseksuele daad heeft gesteld, dat hij zich inderdaad niet kan stellen onder de bescherming van zijn eigen land, daar de autoriteiten homoseksualiteit strafbaar hebben gesteld, dat uit het krantenartikel blijkt dat hij wordt gezocht door de autoriteiten teneinde een gepaste bestraffing te ondergaan, zodat de vervolging uitgaat van de staat. Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat uit niets blijkt dat hij op heden veilig zou zijn en niet meer gezocht zou worden.

Verzoeker wenst te besluiten met het feit dat er te weinig informatie in het administratief dossier zit, ondanks het feit dat verzoeker duidelijk heeft aangetoond aan de hand van het krantenartikel dat hij gezocht wordt door zijn autoriteiten omwille van het begaan van een homoseksuele handeling. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal hierop niet verder ingaat, ondanks het feit dat de foto duidelijk is. Verzoeker stelt dat het administratief dossier geen enkele informatie bevat over bestraffing van homoseksualiteit in Nigeria, dat het immers genoegzaam bekend is dat de president van Nigeria in januari 2014 homoseksualiteit bestraft heeft, waarbij hij verwijst naar een uitprint van het internet van het ZIZO magazine. Verzoeker stelt dat gezien hij met naam en foto in de krant staat, het Commissariaat-generaal toch wel duidelijker dient te onderzoeken of verzoeker gevaar loopt of niet indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, dat het maar al te gemakkelijk is te stellen dat het verhaal ongeloofwaardig is, dat wat niet geloofwaardig is, het feit dat verzoeker met naam en foto vermeld staat in de krant met een oproep om, indien hij wordt opgemerkt, dit te melden aan de politie, als onbestaande of niks zeggend af te doen. Verzoeker wijst erop dat in geval van twijfel deze dient toegekend te worden in het voordeel van verzoeker.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen, minstens te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal om een diepgaand onderzoek te doen naar de bestraffing van homoseksualiteit in Nigeria.

2.3. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van het krantenartikel van 'The Observer' alsook een uitprint van internet van het ZIZO magazine met betrekking tot de bestraffing van homoseksualiteit.

2.4. De Raad oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Krachtens artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker enerzijds verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht na een incident met een aantal vrienden in het noorden van Nigeria die wilden dat hij zich tot de islam bekeerde en toetrad tot hun organisatie en anderzijds de directe aanleiding voor zijn vlucht toelicht als de betrapting van hem en een vriend, die hem geld wou geven in ruil voor seksuele betrekkingen met hem, door enkele landbouwers die vervolgens de politie verwittigden. Verzoeker geeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat zijn vrees voor mogelijke vervolging door de Nigeriaanse autoriteiten omwille van zijn vermeende homoseksuele activiteiten de onmiddellijke aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Nigeria.

2.8. De Raad stelt vast dat aan verzoekers relaas als zou hij problemen hebben gehad in het noorden van Nigeria doordat enkele vrienden wilden dat hij zich tot de islam bekeerde en toetrad tot hun organisatie, die onder meer kerken in brand staken in de regio waar verzoekers ouders woonden, geen geloof kan worden gehecht.

Immers stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker de verhuis van zijn ouders en zus naar het noorden van Nigeria, meer bepaald naar een dorp 'Kimber Village' geenszins aannemelijk maakt. Zo kan verzoeker de verhuis van zijn ouders en zijn zus naar het noorden niet situeren in de tijd. De vraag wordt nochtans meermaals en op meerdere wijzen gesteld tijdens het gehoor. In eerste instantie antwoordt verzoeker dat hij het niet meer weet en dat het lang geleden is (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer verzoeker er op gewezen wordt dat hij eerder tijdens het gehoor had gezegd dat zijn vader als 'civil servant' werkte in Benin City, Edo State, en vervolgens gevraagd wordt tot wanneer zijn vader als ambtenaar werkte, antwoordt verzoeker dat hij het niet meer weet (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook op de vraag hoe oud verzoeker was toen zijn ouders naar het noorden verhuisden antwoordt verzoeker dat hij het niet meer weet (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hoewel er begrip kan worden opgebracht dat verzoeker niet de precieze datum kan geven waarop zijn ouders naar het noorden van het land zouden zijn verhuisd, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker op zijn minst een inschatting van het moment van het beweerde vertrek van zijn ouders kan geven. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat de verhuis een tiental jaren geleden plaatsvond, beperkt hij zich tot een *post-factum* verklaring die geenszins afbreuk doet aan de bovenvermelde vaststelling dat verzoeker er tijdens het gehoor niet in slaagde de verhuis van zijn ouders naar het noorden te situeren in de tijd. Verzoeker meent dat de vraag de verhuis van zijn ouders te situeren in de tijd een vraag vanuit westers vizier is, doch licht deze stelling niet verder toe. De Raad ziet niet in op welke wijze de vraag naar het situeren in de tijd van de verhuis van verzoekers ouders een vraag is gesteld uit westers oogpunt. Immers dient er op gewezen te worden dat deze vraag aan verzoeker op verschillende wijzen werd voorgelegd, waarbij onder meer werd gevraagd hoe oud verzoeker was bij het verhuizen naar het noorden van zijn ouders. Voorts stelt de Raad vast dat naar aanleiding van het antwoord dat verzoeker niet weet wanneer de verhuis plaatsvond - niettegenstaande hem erop gewezen werd dat hij indien hij het antwoord op een vraag niet wist, hij dit diende te melden en niet mocht fantaseren - wel degelijk kan getwijfeld worden aan het effectief plaatsvinden van deze verhuis door de ouders en de zus van verzoeker. Het is immers niet aannemelijk indien deze verhuis door zijn ouders en zus naar het noorden zich daadwerkelijk heeft voorgedaan, dat verzoeker, die naar school is geweest, volgens zijn eigen verklaringen, tot op de leeftijd van 23 jaar (gehoorverslag CGVS, p. 11) geen, zelfs geen vage, tijdssituering kan geven van deze gebeurtenis, noch kan aangeven welke leeftijd hij zelf ongeveer had bij de verhuis van zijn ouders.

Zelfs indien geloof zou kunnen gehecht worden aan de verhuis van de ouders naar het noorden, *quod in casu non*, dan nog dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op bezoek is geweest in het dorp 'Kimber Village' in het noorden van Nigeria bij zijn ouders. Verzoeker weet immers het dorp niet te situeren in het noorden van Nigeria (gehoorverslag CGVS, p. 6), noch kan hij de afgelegde reisweg accuraat beschrijven. Verzoeker verklaart immers dat hij een bus nam in Benin City om naar het noorden te gaan en vervolgens moest overstappen in een kleine taxi die hem naar zijn dorp bracht. Wanneer gevraagd wordt in welke stad verzoeker aankwam in het noorden, antwoordt verzoeker dat hij naar Borno ging, gevraagd waar in Borno, antwoordt verzoeker dat Borno de staat is maar dat hij dat niet zeker weet en gevraagd waar de bus aankwam en weer vertrok naar Benin City, antwoordt verzoeker dat hij de bus nam aan de junction, gevraagd welke junction moet verzoeker het antwoord schuldig blijven. Het is niet aannemelijk dat verzoeker betreffende de reisweg naar een dorp in het noorden van Nigeria enkel kan vermelden dat hij een bus nam in Benin-City, dat hij naar Borno ging en dat de bus aankwam op een 'junction', waarvan hij de naam niet weet. Immers moet verzoeker toch op de hoogte zijn geweest van de naam van de plaats waar hij diende af te stappen. De enkele vermelding dat het een 'junction' (knooppunt) betrof, zonder te kunnen preciseren welk, leidt tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker dat hij de reisweg tot driemaal toe heeft afgelegd. Immers is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet aan welk knooppunt hij zou dienen af te stappen alvorens een taxi te nemen naar 'Kimber Village'. Ter terechtzitting gevraagd naar de reisweg van verzoeker, verklaart verzoeker dat de bus stopte op het kruispunt met de naam 'Magari' en dat hij van daar met een fiets/motorfiets naar het dorp van zijn vader ging. Dergelijke *post-factum* verklaring vermag niet de bovenstaande vaststellingen teniet te doen. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker tijdens het gehoor niet weet aan welke 'junction' de bus stopte (en vertrok) en dit plots wel kan aangeven ter terechtzitting. Ook de verklaring in het verzoekschrift dat hij tegen de chauffeur zegt waar hij naar toe moet en hij aldaar wordt afgezet aan een junction alwaar hij moet wachten tot er een gemotoriseerd voertuig hem wil meenemen naar het dorp, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen, daar verzoeker eraan voorbijgaat dat het afleggen van de reisweg niet geloofwaardig wordt geacht daar hij tijdens het gehoor de plaats van de 'junction' niet kon duiden. De verklaring dat hij tegen de chauffeur zegt waar hij naar toe moet en hij aldaar wordt afgezet aan een junction, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet weet waar de junction zich bevindt en verzoeker aldus geen duidelijkheid verschafte over het 'waar' hij naar toe moest en het 'aldaar' dat hij werd afgezet aan

een knooppunt. De stelling dat verzoeker het noorden van zijn land niet kent verschoont de vastgestelde gebrekkige kennis omtrent zijn reisweg niet.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in Kimber Village kan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de gebeurtenissen die zich in voormeld dorp zouden hebben afgespeeld. Bovendien zijn deze verklaringen over de gebeurtenissen in voormeld dorp die geleid zouden hebben tot het vertrek van verzoeker uit het dorp, allerm minst geloofwaardig. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn relaas over de gebeurtenissen aldaar aannemelijk te maken. Immers weet verzoeker niet precies hoeveel vrienden hem bedreigden (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17) en kent hij de namen niet van deze personen hoewel hij beweerde dat het zijn vrienden waren (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17).

2.9. De Raad stelt vast dat ook aan verzoekers relaas als zou hij vervolging vrezen omwille van het stellen van een homoseksuele daad met een vriend, waarbij hij betrap werd, geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst is het allerm minst aannemelijk dat verzoeker enkel omwille van het nodig hebben van geld om zaken te kopen (voor school) (gehoorverslag CGVS, p. 19), een dergelijk risicovol gedrag zou stellen terwijl hij zelf niet homoseksueel is (gehoorverslag CGVS, p. 20). Hierop gewezen tijdens het gehoor, namelijk dat het stellen van homoseksuele daden een taboe is, en gevraagd waarom verzoeker toch het risico nam, antwoordt hij opnieuw dat het is omwille van het geld. Het enkel nodig hebben van geld om zaken te kopen (voor school) daar het leven duur is, verklaart geenszins waarom verzoeker, die niet homoseksueel is, op een openbare plaats, namelijk in het bos, homoseksuele daden stelt, wetende dat het niet toegelaten is in Nigeria (gehoorverslag CGVS, p. 13), dit te meer daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet op andere manieren aan geld kan geraken. Immers verklaart verzoeker dat er geen andere manier was om aan geld te geraken, dat andere vrienden geen geld hadden (gehoorverslag CGVS, p. 20), doch was het blijkbaar mogelijk om een dag na het stellen van de homoseksuele daad waarvoor verzoeker geld zou ontvangen, veel geld te krijgen van een andere vriend, J.C., om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 21-22). Aan verzoekers verklaring dat andere vrienden geen geld hadden, waardoor er dus geen andere mogelijkheid was dan in te gaan op het voorstel tot het stellen van een homoseksuele daad tegen betaling, kan gelet op de mogelijkheid daags nadien veel geld te krijgen van een andere vriend, geen geloof worden gehecht.

Waar verzoeker stelt dat het niet is omdat hij een vriendin heeft en heteroseksueel is dat hij zich niet laat verleiden door geld om seksuele betrekkingen te hebben met een andere man, wijst de Raad er op dat het zich voordoen van het incident ongeloofwaardig wordt bevonden, niet omdat verzoeker heteroseksueel is, doch wel omdat het niet aannemelijk is dat verzoeker enkel omwille van het nodig hebben van geld om enkele zaken te kopen, terwijl het voor hem mogelijk was om op een andere manier aan geld te raken, een dergelijk risicovol gedrag, met name het hebben van seksuele betrekkingen met een man op een openbare plaats, zou stellen terwijl hij zelf niet homoseksueel is en hij weet dat het niet toegelaten is in Nigeria. Ook het betoog dat het om veel geld ging en dat personen wel andere dingen doen voor geld, doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Voorts is het geenszins geloofwaardig dat verzoeker de naam van de vriend waarmee hij seksuele betrekkingen had, niet meer kent. Het is niet aannemelijk dat hij twijfelt over de voornaam van voormelde persoon en verklaart het niet meer te weten en onwetend is over de familienaam van voormelde persoon. Immers verklaart verzoeker dat hij problemen had met één van zijn vrienden, dat hij denkt dat hij homo is (gehoorverslag CGVS, p. 12), dat het niet zijn beste vriend is maar hem kent via iemand anders (gehoorverslag CGVS, p. 13) en dat hij geld vroeg aan een vriend en dat hij zei dat hij met hem wou slapen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd naar de voornaam van deze vriend, die verzoekers beste vriend niet is maar die hij kent via andere vrienden, komt verzoeker niet verder dan het antwoord "*Ik denk Y. (...)*". Bij de vraag naar zijn achternaam antwoordt verzoeker dat hij het niet meer weet (gehoorverslag CGVS, p. 13-14). Later opnieuw gevraagd naar de vriend waarmee verzoeker seks had, antwoordt verzoeker "*Ik denk A. (...), ik weet het niet meer*" alsook heeft hij aan dat hij de naam van zijn vriend niet kent (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat de persoon een vriend was, die hij via andere vrienden leerde kennen en dat hij deze vriend om geld vroeg, waardoor aldus blijkt dat verzoeker deze persoon reeds kende als een vriend voor de feiten en zelfs in die mate dat hij er toe besloot deze persoon om geld te vragen, is het niet geloofwaardig dat verzoeker de naam van deze persoon niet kent, des te meer daar het incident dat zich beweerdelijk heeft afgespeeld met deze persoon de directe aanleiding zou zijn geweest voor verzoekers vlucht. Hierbij is het ook uiterst bevreemdend dat verzoeker weet dat deze vriend de zoon was van een politicus, doch

niet meer weet welke politicus (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gelet op voorgaande vaststellingen is het betoog over 'anonieme seks' van verzoeker niet dienstig. Immers heeft verzoeker geenszins laten uitschijnen dat hij een voorstel tot het hebben van seksuele betrekkingen tegen betaling van geld kreeg van en seksuele betrekkingen had met een totaal onbekende, anonieme persoon. Integendeel blijkt dat het ging om seksuele betrekkingen met een vriend, die hij leerde kennen door andere vrienden, en aan wie hij reeds, los van de nadien voorgestelde seksuele betrekkingen, geld vroeg.

Gelet op het feit dat verzoeker niet tegengeworpen wordt dat het feit op zich dat personen veel doen voor geld en een heteroman makkelijk overtuigd kan worden om seksuele betrekkingen te hebben met een andere man voor geld ongeloofwaardig zou zijn, doch wel dat dit ongeloofwaardig is indien het geschiedt door een heteroseksuele man op een openbare plaats wetende dat het niet toegelaten is in Nigeria en verzoeker niet aantoonde op geen andere manier aan geld te kunnen raken, noch tegengeworpen wordt dat anonieme seks niet bestaat, doch wel dat het ongeloofwaardig is de naam niet meer te weten van de persoon waarmee verzoeker seksuele betrekkingen had, gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat het een vriend betrof die hij via andere vrienden had leren kennen en dat hij deze persoon om geld vroeg, waardoor verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden ter gelegenheid van het verzoekschrift dat het zou gaan om een onbekende waarmee hij anonieme seks had, toont verzoeker niet aan dat gevolgen worden getrokken vanuit een westerse kleinburgerlijke visie die niet aansluit met de realiteit aldaar of dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke, sociale, economische en maatschappelijke omstandigheden waarin verzoeker verkeerde. Door het enkel herhalen van de reeds afgelegde verklaringen, weerlegt noch ontkracht verzoeker de bovenstaande vaststellingen. Waar verzoeker nog aangeeft dat conform artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 rekening dient gehouden te worden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, dat hij in 2009 geen vaste job had zodat wat extra geld welkom was, dat het dus aannemelijk is dat hij, indien hij veel geld aangeboden krijgt om een andere man te bevredigen, dit doet, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker nalaat aan te geven met welke algemene omstandigheden in zijn land geen rekening werd gehouden. Waar verzoeker wijst op de persoonlijke omstandigheden, namelijk dat hij geen job had en wat extra geld nodig had, wijst de Raad er op dat niet betwist wordt dat verzoeker geld nodig had maar dat het relaas waarbij hij om aan geld te raken seksuele betrekkingen had met een man in het openbaar terwijl hij wist dat dit niet toegelaten was in Nigeria en hij op andere manier aan geld kon komen, ongeloofwaardig wordt bevonden.

Voorts motiveert de commissaris-generaal terecht "Ten derde zijn uw verklaringen over dit vermeende incident evenmin overtuigend te noemen. Zo kent u de naam van uw vriend niet wanneer u gevraagd wordt naar de naam van deze homoseksuele vriend of kennis (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U kunt weliswaar aarzelend zijn voornaam geven, maar u kent zijn achternaam niet, weet niet waar hij afkomstig van was, of waar hij woonde (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U weet evenmin wat hij deed in het dagelijkse leven (zie gehoorverslag CGVS, p.21). U geeft aan dat hij de zoon was van een niet onbelangrijke politicus, maar gevraagd welke politicus, moet u het antwoord alweer schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22). U weet evenmin wat er met deze vriend zou zijn gebeurd na het vermeende incident (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Ook over het tijdstip van het vermeende incident bent u erg onduidelijk. Zo geeft u eerst aan dat het in 2010 moet gebeurd zijn, omdat u toen het land had verlaten, een dag na het vermeende incident (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Later gevraagd wanneer het incident zich voordeed, antwoordt u dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals de vraag gesteld wanneer het incident zich voordeed waarop u antwoordt dat het in 2009 was (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dan weer dat het incident met uw vriend zich voordeed in 2010 (zie vragenlijst CGVS, dd. 13 januari 2016, p.2). Op het einde van het gehoor legt u plots een krantenartikel voor waarin uw naam en het bijhorende incident vermeld worden (zie administratief dossier). Het gaat om een krantenartikel daterend van september 2009 (zie administratief dossier). Wanneer u hierop gewezen wordt, antwoordt u dat het incident plaatvond in 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u dan het land heeft verlaten in 2009 na het incident, houdt u merkwaardig vol dat het in 2010 was dat u het land heeft verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u zeker bent, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Het is in ieder geval merkwaardig dat u niet duidelijker kan zijn over het tijdstip van het vermeende incident met uw vriend." Voormelde motieven worden door verzoeker niet betwist en worden door de Raad gehandhaafd. Waar verzoeker zou menen dat zijn verklaringen betreffende het niet meer kennen van de naam van zijn vriend waarmee hij seksuele betrekkingen had, wel overtuigend zijn daar het gaat om anonieme seks, wijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet. Waar verzoeker meent dat het zich vergissen in jaartal heel

aannemelijk is, kan hij niet gevolgd worden, daar hij, nadat er op gewezen wordt dat het krantenartikel dateert van september 2009, nog steeds volhoudt dat hij in 2010 het land verlaten heeft.

De commissaris-generaal besluit terecht *"Uw verklaringen over uw vermeende betrokkenheid in het door u aangehaalde incident in Benin City zijn bijgevolg niet overtuigend te noemen. Zo is het niet aannemelijk dat u als heteroseksueel dergelijke risico's zou nemen door homoseksuele betrekkingen - in het openbaar - te hebben met een vriend louter uit financiële overwegingen (ook al rekening houdend met het feit dat u op zijn minst andere mogelijkheden had om aan geld te geraken). Bovendien zijn uw verklaringen over dit vermeende incident evenmin van die aard dat ze geloofwaardigheid ervan zou kunnen herstellen."*

2.10. De door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten kunnen deze bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De commissaris-generaal motiveerde dienaangaande terecht *"Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken legde u uw tijdelijke Griekse verblijfsvergunning voor die hierboven reeds besproken werd. Ook legde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken het valse identiteitsdocument voor dat u gebruikt zou hebben om van Griekenland naar België te komen (zie administratief dossier). **U legt echter geen documenten voor die uw echte identiteit, noch uw nationaliteit, kunnen bevestigen.** Tijdens het gehoor voor het CGVS legt u op het einde van het gehoor wel een editie van de Nigeriaanse krant 'The Observer' (dd. september 2009) voor waarin een artikel met de vermelding van uw naam en een incident waarin u betrokken zou zijn geweest (zie administratief dossier). Het is echter vooreerst erg vreemd dat u dit krantenartikel niet voorlegde tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart tijdens uw gehoor voor het CGVS immers dat u dit artikel via een vriend ontvangen heeft toen u in Griekeland verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Ook tijdens uw gehoor voor het CGVS wachtte u tot het einde van het gehoor om deze krant voor te leggen hoewel u eerder tijdens het gehoor toch gevraagd naar eventuele documenten die uw beweerdde problemen zouden kunnen staven (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Van de door u voorgelegde documenten kan bovendien op zijn minst verwacht worden dat u meer uitleg en details kan geven over de vermeldingen in deze documenten. In het door u voorgelegde krantenartikel staat onder meer dat u betraft zou zijn samen met een zoon van een toppoliticus. Wanneer u gevraagd wordt wie deze toppoliticus dan is, moet u nogmaals het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.23-24). Ook over het tijdstip van het vermeende incident en van uw vlucht uit Nigeria blijft u merkwaardig genoeg onduidelijk. Wanneer u gezegd wordt dat het u voorgelegde krantenartikel dateert van september 2009, antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd of u dan het land verlaten heeft in 2009, antwoordt u weer dat u het land in 2010 verlaten heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Dit door u voorgelegde krantenartikel slaagt er dan ook niet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Uw verklaringen over het door u aangehaalde incident in Benin City zijn zo weinig overtuigend, en onduidelijk, dat dit krantenartikel de vele hiaten in uw asielrelaas niet kunnen goedmaken. **Bovendien kan u tijdens het gehoor niet via andere documenten uw identiteit aantonen zodat zelfs niet nagegaan kan worden of u wel de persoon bent die in het krantenartikel vermeld wordt."***

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker opnieuw een kopie van een krantenartikel van 'The Observer' van 30 september 2009. Ter terechtzitting legt verzoeker opnieuw het origineel van de voormelde krant voor waarin het artikel zich bevindt.

Met het enkel opnieuw voorleggen van het stuk dat verzoeker reeds in beweerdde originele vorm heeft voorgelegd tijdens zijn asielprocedure en te stellen dat de foto duidelijk is en dat het verzoeker betreft alsook dat het ongeloofwaardig zou zijn dat hij de krant zou gevraagd hebben een foto van hem te laten afdrukken als een man die een homoseksuele daad heeft gesteld, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat hij een expliciet bewijs aanbrengt dat hij een 'gay act' heeft begaan, weerlegt hij evenmin de pertinente motieven van de bestreden beslissing die erop duiden dat het door verzoeker voorgelegde krantenartikel niet vermag de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker niet tegengeworpen wordt dat het feit dat een heteroman seksuele betrekkingen heeft met een andere man ongeloofwaardig is, doch wel dat dit ongeloofwaardig is indien het geschiedt door een heteroman die geld nodig heeft, op een openbare plaats wetende dat het niet toegelaten is in Nigeria en verzoeker niet aantoon op geen andere manier aan geld te kunnen raken, noch tegengeworpen wordt dat anonieme seks niet bestaat, doch wel dat het ongeloofwaardig is de naam niet meer te weten van de persoon waarmee hij seksuele betrekkingen had, gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat het een vriend betrof die hij via andere vrienden had leren kennen en dat hij deze persoon om geld vroeg, waardoor verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden ter gelegenheid van het verzoekschrift dat het zou gaan om een onbekende waarmee hij anonieme seks had. Waar verzoeker meent dat het zich

vergissen in jaartal heel aannemelijk is, kan hij niet gevolgd worden, daar hij, nadat er op gewezen wordt dat het krantenartikel dateert van september 2009, nog steeds volhoudt dat hij in 2010 het land verlaten heeft.

De motieven betreffende de door verzoeker tijdens zijn asielprocedure neergelegde documenten worden door verzoeker niet betwist, minstens niet weerlegd of ontkracht en worden door de Raad gehandhaafd.

Ter terechtzitting legt verzoeker verschillende documenten voor teneinde aan te tonen dat hij A.I., de persoon waarover het krantenartikel gaat, is. Hij legt, zo blijkt uit de aanvullende nota, een identiteitskaart voor van zijn eerste school alsook een bewijs van identiteit van de Universiteit. De identiteitskaart van de eerste school en de 'clearance certificate', kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een afdoende bewijs van identiteit van verzoeker. Het betreffen immers geen officiële identiteitsbewijzen.

Waar verzoeker nog meent dat het als een paal boven water staat dat hij A.I. is daar uit het administratief dossier blijkt dat zijn vingerafdrukken gekend waren in Griekenland, waar zij genomen werden op 11 april 2011 en deze overeen kwamen met de vingerafdrukken die in België werden genomen op 13 januari 2016, kan hij niet gevolgd worden. Immers kan uit het vingerafdrukkenonderzoek enkel afgeleid worden dat verzoeker in Griekenland heeft verbleven en dat aldaar op 11 april 2011 zijn vingerafdrukken werden genomen, doch geenszins dat verzoeker A.I. is.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uitprint van het internet van ZIZO magazine betreffende de bestraffing van homoseksualiteit in Nigeria. De Raad wijst erop dat het relaas van verzoeker dat hij tegen belofte van betaling homoseksuele betrekkingen heeft gehad in een bos met de zoon van een politicus, waarbij hij werd betrapt door boeren en dreigde opgepakt te worden door de politie, ongeloofwaardig is. Met informatie over de bestraffing van homoseksualiteit in Nigeria, weerlegt, noch ontkracht verzoeker de in onderhavig arrest gedane vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Gelet op voormelde vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, was ook de commissaris-generaal niet gehouden, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting, onderzoek te doen naar de gevolgen van homoseksuele activiteiten in Nigeria. Dienvolgens dient ook geen gevolg gegeven te worden aan de vraag van verzoeker om het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal om een diepgaand onderzoek te doen naar de bestraffing van homoseksualiteit in Nigeria.

2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.12. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker de redenen waarom hij meent internationale bescherming te moeten krijgen, waarbij hij er op wijst dat hij een gegronde vrees heeft daar hij met naam en foto in een krant staat, dat uit het krantenartikel blijkt dat hij gezocht wordt door de autoriteiten van zijn land omwille van het begaan van homoseksuele activiteiten waarop er door de president ernstige straffen staan, dat homoseksualiteit niet tot de Afrikaanse traditie behoort en een westerse decadentie is, dat hij wordt vervolgd voor de homoseksuele daad die hij heeft begaan met de zoon van een toppoliticus, dat hij wordt gezien als het behoren tot een sociale groep en de bescherming van zijn eigen autoriteiten niet kan inroepen daar zij homoseksuele daden bestraffen en dat uit niets blijkt dat hij heden veilig zou zijn en niet meer gezocht zou worden. Echter, met voormelde uiteenzetting waarom verzoeker meent dat hij internationale bescherming zou moeten krijgen, weerlegt hij de in onderhavig arrest gedane vaststellingen en het hieruit volgend besluit dat het door verzoeker naar voren gebrachte asielrelaas ongeloofwaardig is, niet.

2.13. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aan te tonen dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. Verzoeker brengt niets in tegen de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in het zuiden van Nigeria, in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zodat de Raad de conclusie van de commissaris-generaal op basis van de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd beaamt.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER